

260

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 grudnia 1970 r.

w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów o uzdrowiskach na inne miejscowości.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym (Dz. U. Nr 23, poz. 150) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym (Dz. U. Nr 23, poz. 150) rozciąga się w zakresie ustalonym w dalszych przepisach rozporządzenia na następujące miejscowości: Augustów w województwie białostockim, Wieliczka w województwie krakowskim, Międzyzdroje w województwie szczecińskim oraz Bolków, Kowary, Przerzeczyn-Zdrój i Trzebnica w województwie wrocławskim.

2. Powołane w rozporządzeniu artykuły ustawy bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy, o której mowa w ust. 1.

§ 2. 1. W miejscowościach, o których mowa w § 1 ust. 1, mogą być prowadzone zakłady lecznictwa uzdrowiskowego.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustali właściwości lecznicze warunków naturalnych oraz rodzaje i zakres świadczeń leczniczych, które mogą być udzielane w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego, położonych na obszarze miejscowości wymienionych w § 1 ust. 1.

3. Zakłady lecznicze działające w dniu wejścia w życie rozporządzenia na obszarze miejscowości wymienionych w

§ 1 ust. 1 mogą być uznane przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej za zakłady lecznictwa uzdrowiskowego — na wniosek organów lub instytucji prowadzących dane zakłady — jeżeli odpowiadają one wymaganiom stawianym zakładom lecznictwa uzdrowiskowego.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustali tryb sprawowania nadzoru nad zakładami lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonymi na obszarze miejscowości, o których mowa w § 1 ust. 1.

§ 3. 1. W miejscowościach, o których mowa w § 1 ust. 1, stosuje się przepisy art. 5 ust. 2 pkt 1, 2 i 4 ustawy.

2. Wykaz spraw, które z uwagi na ich znaczenie dla lecznictwa uzdrowiskowego w miejscowościach wymienionych w § 1 ust. 1 wymagają uzgodnienia z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej lub z innym organem służby zdrowia (art. 3 ust. 2 pkt 4 ustawy), ustala się na wniosek tego Ministra w trybie art. 4 ustawy.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz prezydiom właściwych wojewódzkich rad narodowych.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

261

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 grudnia 1970 r.

w sprawie przekształcenia komend straży pożarnych w organy bezpośrednio podporządkowane prezydiom rad narodowych oraz w sprawie obsadzania i zmian na stanowiskach pracowniczych w tych komendach.

Na podstawie art. 61 ust. 7 oraz art. 65 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 29, poz. 172) zarządza się, co następuje:

§ 1. Komendy straży pożarnych powołane z mocy ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120), jako organy prezydiów rad narodowych w zakresie ochrony przeciwpożarowej i wchodzące w skład organów spraw wewnętrznych tych prezydiów, prezydium właściwych rad narodowych przekształca w organy bezpośrednio podporządkowane prezydiom.

§ 2. 1. W powiatowych (miejskich) komendach straży pożarnych tworzy się stanowiska pracy jedno- lub wieloosobowe.

2. Wojewódzkie komendy straży pożarnych (miejskie komendy straży pożarnych w miastach wyłączonych z województw) dzielą się na służby jako wewnętrzne komórki organizacyjne równorzędne oddziałom w wydziałach; w razie braku warunków do utworzenia służby tworzy się jedno- lub wieloosobowe stanowiska pracy.

3. Organizację wewnętrzną oraz szczegółowy zakres działania wojewódzkich komend straży pożarnych, komend straży pożarnych w miastach wyłączonych z województw oraz powiatowych (miejskich) komend straży pożarnych określa prezydium właściwych rad narodowych, kierując się wytycznymi Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Obsadzenie i zmiany na stanowiskach pracowniczych, w tym również kierowniczych, w komendach straży pożarnych dokonywane są w trybie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 marca 1970 r. w sprawie obsadzania i zmian na stanowiskach pracowniczych w radach narodowych oraz w przedsiębiorstwach, zakładach i instytucjach podporządkowanych radom narodowym (Dz. U. Nr 7, poz. 58 z następującymi zmianami:

- 1) do stanowisk pracowniczych w komendach zajmowanych przez członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa nie mają zastosowania wymienione w tym rozporządzeniu zasady wynikające z ustawy z dnia 15 lipca 1968 r. o pracownikach rad narodowych (Dz. U. Nr 25, poz. 164)
- 2) przez stanowisko kierownicze w komendach straży po

żarnych należy rozumieć stanowisko komendanta oraz jego zastępcy;

- 3) powołanie na stanowisko kierownicze jest równoznaczne z zawarciem umowy o pracę na czas nieokreślony;
- 4) przyjmowanie pracowników na stanowiska niekierownicze następuje na wniosek komendanta straży pożarnych.

§ 4. Wprowadzenie zmian w organizacji komend straży pożarnych, jakie wynikają z niniejszego rozporządzenia, powinno być dokonane w terminie do dnia 31 grudnia 1970 r.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

262

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 grudnia 1970 r.

w sprawie zwolnienia od podatków przychodów osiąganych z nowo założonych drobnych zakładów rzemieślniczych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. Nr 49, poz. 449 z późniejszymi zmianami), art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 z późniejszymi zmianami) oraz art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego na okres dwóch lat, licząc od założenia zakładu, przychody rzemieślników osiągane z nowo założonych usługowych zakładów rzemieślniczych, wykonujących usługi dla ludności lub dla rolnictwa, uruchomionych w okresie do dnia 31 grudnia 1975 r. w miejscowościach liczących do 20 tysięcy mieszkańców.

2. Prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) mogą zwolnienia określone w ust. 1 wprowadzić w stosunku do wszystkich lub niektórych rodzajów rzemiosł we wszystkich lub niektórych miejscowościach liczących ponad 20 tysięcy mieszkańców, z tym że w miastach liczących ponad 100 tysięcy mieszkańców — tylko na terenach peryferyjnych.

3. Zwolnienie określone w ust. 1 nie dotyczy rzemieślników prowadzących zakłady szklarskie wykonujące świadczenia w zakresie szlifowania, zdobienia i barwienia kryształów oraz zakłady wyrobu szkła laboratoryjnych i ozdóbnych wykonujące świadczenia w zakresie wyrobu kryształów.

§ 2. Zwolnienie przysługuje rzemieślnikom, którzy:

- 1) w okresie po dniu 1 stycznia 1960 r. nie prowadzili zakładu rzemieślniczego,
- 2) posiadają wymagane uprawnienia do wykonywania rzemiosła i wykonują rzemiosło zgodnie z tymi uprawnieniami,
- 3) nie zatrudniają w zakładzie rzemieślniczym członków rodziny ani pracowników najemnych, a w stosunku do osób wykonujących rzemiosła: bednarstwo, blacharstwo, chemiczne czyszczenie i farbowanie, ciesielstwo, dekarstwo, instalatorstwo elektryczne, instalatorstwo sanitarne i ogrzewania, kołodziejstwo, kowalstwo, kowalstwo zdobnicze, mechanikę maszyn w zakresie naprawy maszyn gospodarstwa domowego i rolnego, mechanikę pojazdową, murarstwo, powroźnictwo, stolarstwo w zakresie stolarki budowlanej, studniarstwo, ślusarstwo, szklarstwo, wulkanizatorstwo oraz zduństwo — jeżeli zatrudniają nie więcej niż jednego pracownika najemnego lub jednego członka rodziny; do liczby osób zatrudnionych nie wlicza się małżonka oraz uczniów w liczbie nie

większej niż dwóch zatrudnionych na podstawie umowy o naukę, zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej,

- 4) przy wykonywaniu rzemiosła nie korzystają z usług osób nie zatrudnionych w zakładzie rzemieślniczym ani z usług innych zakładów rzemieślniczych lub przedsiębiorstw; nie pozbawia jednak ulgi korzystanie z usług:
 - a) zakładów cholewkarskich przez zakłady szewskie,
 - b) zakładów kołodziejskich przez zakłady kowalskie i odwrotnie,
 - c) zakładów stolarskich przez zakłady tapicerskie i odwrotnie,
 - d) zakładów szklarskich przez zakłady stolarskie,
 - e) zakładów blacharskich, brązowniczych, galwanizatorskich, elektromechanicznych, odlewniczych, ślusarskich w zakresie spawalnictwa i tokarstwa w metalu oraz zakładów tokarstwa w drewnie przez inne zakłady rzemieślnicze w zakresie wykonywania usług, których rzemieślnik przyjmujący zlecenie nie może wykonać we własnym zakładzie rzemieślniczym,
 - f) innych zakładów, jeżeli świadczenia z usług tych zakładów nie przekraczają łącznie 5% rocznego obrotu zakładu rzemieślniczego, zlecającego wykonanie usług,
- 5) nie posiadają poza zakładem rzemieślniczym innych źródeł przychodów, podlegających przepisom o podatku obrotowym; zastrzeżenie to dotyczy również członków rodziny, których dochody podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem rzemieślnika,
- 6) w okresie objętym zwolnieniem od podatków i w ciągu trzech lat po tym okresie nie zaprzestaną wykonywania rzemiosła.

§ 3. 1. Za zakłady wykonujące usługi dla ludności lub dla rolnictwa w okresie objętym zwolnieniem uważa się zakłady, których łączny obrót z wykonywania tych usług wynosi w roku podatkowym co najmniej 50% w miejscowościach do 10 tysięcy mieszkańców, a w pozostałych miejscowościach — co najmniej 60% ogólnego obrotu.

2. Nabycia, dzierżawy albo uzyskania z innego tytułu prawa użytkowania zakładu rzemieślniczego czynnego po dniu 1 stycznia 1960 r. nie uważa się za założenie nowego zakładu.

3. Nie stanowi przeszkody do uznania zakładu za nowo założony uprzednie wykonywanie rzemiosła przez rolnikarzemieślnika w warunkach uzasadniających zwolnienie od podatków obrotowego i dochodowego na podstawie przepisów § 59 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 1967 r. w sprawie wykonania dekretów o podatku obrotowym i o podatku dochodowym (Dz. U. z 1968 r. Nr 1, poz. 1 z późniejszymi zmianami).